

VENN

L'arena es bressolava en la foscor de la nit, impulsada per les cada vegada més habituals tempestes d'arena. En l'extensa plana només s'albiraven els rígids cactus que a penes podien protegir-se dels munts d'arena que s'amuntegaven al costat d'ells. Malgrat l'aridesa del terreny encara hi havia indicis de vida. Trencant la fosca boira d'arena, es van anar formant dues llums. Conforme les llums es van anar acostant es va albirar una furgoneta. Un grup de rates del desert van córrer a introduir-se en els seus caus, mentre el vehicle s'endinsava més i més en l'espessor de la tempesta. De sobte, a la part alta d'una enorme duna, la furgoneta es va detindre i d'ella van eixir dos homes. Anaven vestits amb pantalons negres i amb jaquetes similars. Van mirar al seu al voltant, o almenys ho van intentar perquè l'arena només permetia veure el que tenies a un metre de tu.

- És un bonic lloc - va dir un d'ells.

El seu company el va mirar amb semblant amenaçador, encara que semblava que sempre tenia aquella cara. Era més alt i fornit que l'home que havia parlat. Portava els cabells agafats amb una cua que li queia per esquena. Tenia la mandíbula en tensió com si estiguera esperant que en qualsevol moment passara alguna cosa. Va donar uns quants passos per la cresta de la duna i després es va girar cap a l'altre home. L'única llum que tenien era la que els donaven els focus davanters del vehicle.

-He de fer una crida, queda't ací - va dir en to doblement amenaçador.

El seu company el va mirar, i en els seus ulls es va albirar una espurna de desafiament. Aquest semblava molt més jove que l'home amenaçador. No superaria els vint-i-cinc anys, mentres que l'altre podria haver sigut el seu pare. Els seus cabells arrissats es movien al so del vent i, afortunadament, li tapaven els ulls verds així que l'altre home no es va adonar de la seua actitud desafiadora. Des de la part posterior de la furgoneta es va sentir un so tènue, com un colp. Malgrat l'incessant soroll de l'arena colpejant la xapa metàl·lica de la furgoneta, aquell soroll era diferent. L'home major es va dirigir a la porta del maleter i la va obrir, a la mateixa vegada que desenfundava una pistola. A l'interior hi havia un cos tirat, al seu costat hi havien diverses taques de sang que semblaven recents. No obstant això, l'embalum es va moure. No va ser un moviment ràpid, sinó un xicotet estremiment que demostrava que la persona respirava. L'home va tornar a tancar el maleter i es va dirigir a la porta del conductor.

-Passarem la nit prop d'ací, demà ho entregarem - el xic va assentir i va entrar a la furgoneta. Van continuar endinsant-se en el desert fins que van arribar a una gran roca que sobreeixia per fora de les dunes. El xic va eixir de la furgoneta i es va adonar que el que a simple vista semblava un tros de pedra, ocultava una minúscula cabanya d'argila.

- Com coneixes aquest lloc?- li va preguntar el xic a l'home que encara estava en tensió.

- No és la primera vegada que treballe ací- va contestar ell.

-Entenc - va dir. Venint d'ell, al xic no li estranyava res que coneguera aquell lloc, de fet, fins i tot dubtava del que podria arribar a trobar allí dins. Sorprenentment, dins no hi havia res, era una construcció molt precària però els protegia de la tempesta.

Es van organitzar per a passar la nit, després de molt debatre van decidir que la persona que portaven en el maleter i un d'ells es quedarien dins, i l'altre es quedaria en la furgoneta per a vigilar. Encara que no esperaven que ningú els haguera seguit després de dies de camí

endinsant-se en una de les regions més inhòspites del planeta. L'home va dictaminar que ell es quedaria fora i el xic no li va discutir. En cap moment havien acordat qui anava a ser el cap, però ell sabia que no convenia discutir amb el seu company, així que va decidir que li deixaria prendre el comandament.

Van traure a rossegons a la persona a la qual havien segrestat dies enrere i la van lligar a un dels pilars de fusta que mantenia la xicoteta barraca en peus. En quant el seu company va eixir de l'habitació, el xic es va acostar amb molta cura al cos que tenia al costat d'ell. Era un home d'uns 65 anys, anava molt elegant. Portava un trage de jaqueta i unes sabates que havien de costar una dinerada. No obstant això, entre la palissa que li havien donat per a ficar-ho en el maleter i el fet de que portava uns dies sense endreçar-se, ara presentava un aspecte més bé penós. La camisa que suposadament era blanca ara estava esquinçada i s'havia tornat d'un marró que mesclava la suor de l'home amb l'arena. L'home proferia xicotets gemecs de tant en tant, però no eixia de l'estat constant d'inconsciència en el qual li havia deixat l'home que, arran d'això, s'havia guanyat el respecte del xic. La primera vegada que el captiu s'havia despertat de la palissa, l'home simplement li havia donat un colp perquè es mantinguera inconscient. El xic no havia dit res, però es compadia una mica.

Finalment, el xic es va acomodar com va poder i es va disposar a dormir una mica.

Va despertar un parell d'hores més tard, els raigs del sol ja es colaven per les clivelles de la barraca. No obstant això, no va ser per això pel que va despertar. Va sentir un derrapatge i el motor d'un vehicle a la llunyania. Al principi va pensar que es tractava de que algú els havia localitzat però de seguida va descartar la idea. Va eixir ràpidament però només va aconseguir veure la furgoneta amb el seu company que es perdia envoltant una duna. Se li va vindre l'ànima als peus. Quan es va ficar a aqueix treball sabia que s'enfrontava a aqueixa mena de riscos. La seua pròpia banda ho havia condemnat a la mort. Portava en la organització set anys, i aquest era el seu primer treball seriós. La banda estava formada per alguns criminals de poca importància, però la majoria eren grans criminals buscats internacionalment. Dedicaven els seus "serveis" a l'extorsió de càrrecs polítics importants per a beneficiar les extraccions i exportacions de petroli i altres minerals a certes empreses. El xic no estava completament segur si això era tot, però a ell no li corresponia fer preguntes. Havia sigut introduït a l'organització amb 18 anys acabats de complir, i per descomptat, no havia sigut per gust. Necessitava una font d'ingressos per a ell i per a la seua mare, i un amic seu va fer el resto. Es sentia malament i culpable per ser part d'un niu de corrupció i criminalitat, no obstant això, no tenia una altra cosa en la vida i encara que volguera haver eixit, no podia fer-ho. La seua funció era la de robatoris informàtics d'informació i diners. Però un mes abans l'havien traslladat del seu amagatall d'Anglaterra al continent africà. Allí va ser quan va conèixer a la mateixa persona que ara ho havia abandonat enmig del desert. Ho cridaven "Puncher", que significa el que dóna punyades, i per descomptat no els faltava raó. Havien estat treballant durant setmanes per a planificar el segrest d'un alt directiu noruec d'un mitjà de comunicació important. No obstant això, no sabia quasi res de Puncher. Sabia que era de nacionalitat russa i que estava involucrat en l'assassinat d'una família sencera de polítics a Líbia, però no tenia les dades exactes, i per descomptat no creia que ell se les diguera.

Però ara ja res importava, no podia ajudar-ho ningú. No tenia mòbil, l'únic dispositiu d'aquell tipus estava en la furgoneta i, a través d'ell, rebien les instruccions dels seus superiors. No podia ni cridar a l'organització ni a la policia, si cridava a l'organització tot el que aconseguiria seria un tir al cap i si telefonava a la policia sabia que acabaria veient-li-les amb l'organització igualment. Així que només podia esperar que hi haguera algun poblat a prop, encara que el dubtava perquè havien acudit a aquell lloc per a realitzar l'intercanvi. I l'intercanvi aquell a soles es podia realitzar en llocs molt inhòspits.

Sabia que estava en algun lloc entre Algèria i Tunísia, enmig del Sàhara. Va donar una ullada al seu voltant per a veure si podia descobrir per on havien vingut, però la nit anterior tot estava fosc i gràcies a la tempesta d'arena no podia traure massa informació. I si a això li afegiem que no disposava de vehicle, estava completament perdut. Va arribar a la conclusió que no podia tornar per on havien vingut. Va tornar a entrar a la cabanya i es va emportar una gran sorpresa quan va veure que el noruec estava despert, el mirava fixament amb un doll de sang corrent-li pel cap i amb la cara xopada en llàgrimes i suor. No obstant això, es mostrava seriós mentre es recolzava en aquella biga. Sabia que segurament parlaria anglès, així que va provar a explicar-li la situació. Perquè, quina altra cosa podia fer? No servia de res que actuaren encara com a segrestador i víctima, anaven a morir igualment si no feien res prompte. Ja que, per el que a ell respectava, només tenia mitja botella d'aigua que havia agafat de la furgoneta el dia anterior.

-Hola, sóc Michael - va dir a manera d'acostar-se una mica.

Però no va rebre resposta, simplement va rebre una mirada plena d'odi i de fàstic. I ell entenia molt bé el perquè. Encara recordava com cridava l'home quan van "confiscar" la limusina en la qual l'home tornava d'un sopar de gala. Al principi s'havia penedit però després s'havia convençut a ell mateix que estava fent el correcte. Perquè aquell home no era un pobre home, en cap dels sentits. Era un milionari i també formava part d'una trama de corrupció entre Líbia i Noruega.

Així que amb aqueixes perspectives, va agafar un xicotet punyal que portava com a protecció i es va acostar a l'home. L'home va mirar el tall del ganivet i després el va mirar a ell, disposat a morir amb dignitat si havia de fer-ho. Però Michael simplement li va tallar les cordes que li lligaven al pilar.

-On està l'altre?- va preguntar l'home amb el sobresalt encara molt present en la veu. Parlava anglès a la perfecció i el seu accent semblava britànic, encara que Michael sabia que era noruec.

- S'ha anat - li va dir amb la mirada fixa en ell. L'home li va mirar alçant el cap a poc a poc. Semblava més relaxat, no obstant això, per la postura que tenia, no anava a baixar la guàrdia fàcilment.

- On estem? - va preguntar el noruec.

-Això mateix m'agradaria saber a mi - va dir Michael mentre li donava una ullada a l'exterior. En realitat, no esperava que Puncher tornara, però el seu afany de desesper era més fort.

L'home va eixir de la cabanya, això sí, respectant les distàncies amb Michael. Va mirar al cel i va somriure, encara que va ser més un acte de sentimentalisme que de lògica. Ja que en unes hores la calor del sol els impediria arribar a qualsevol lloc.

Michael li va explicar la situació, encara que va evitar parlar sobre el segrest i temes que sabien que l'única cosa que farien seria crear incomoditats. Mentre parlava també va pensar que, en realitat, res del que havia passat tenia sentit. Per què abandonaria l'organització a aquell home si tant els interessava? Perquè s'havia anat Puncher sense ell? Perquè no els havia matat als dos abans d'anar-se? Sabia que hi havia coses sobre aquell segrest i sobre aquell home que no li havien comptat i pensava esbrinar-les, si és que aconseguia no morir enmig del no-res.

L'home es deia Alberich i per descomptat, distava molt de ser un home amable i agradable per a conversar. Tenia suny frunzit sota un espés bigot, li sobreeixia una panxa de considerable grandària i no és que tinguera una llarguíssima cabellera, més aïna havia d'agrair-li molt als quatre pèls que encara es mantenien fermes sobre la seua enorme calba. Michael comprenia que no volguera parlar ni acostar-se massa a ell, ja que unes hores abans estava disposat a entregar-ho a un home que, a diferència d'ell, sí que el volia mort.

Michael va prendre una decisió, perquè si realment volia eixir d'allí havia de fer-ho ràpid. Va recollir la seua botella d'aigua, i es va lligar la jaqueta al maluc perquè la calor ja era bastant sufocant, i llavors va començar a caminar rumb a la duna on havia vist per última vegada a la furgoneta.

- Espera - va dir Alberich mentre s'acostava a ell a ritme accelerat. Justament això era l'últim que Michael volia, sabia que anava a ser un llast i el desert es tractava de supervivència. Alberich va començar a parlar-li mentre ell continuava caminant. Li va dir que li donaria més diners que el que li havien promés pel segrest si no li deixava allí enmig i el portava amb ell. Com no, l'home feia l'única cosa que sabia fer. El xic el va mirar per a dir-li que no pensava acceptar aquell tracte, no obstant això, va veure que aquell home a soles volia eixir d'allí igual que ell i que encara que li diguera que no, no se'l podria llevar de damunt. Així que va acceptar perquè amb aqueixos diners, atés que isqueren amb vida del desert i que l'organització no sospitara que estaven vius, podria fugir per sempre d'aquella vida de criminalitat. I així el corrupte i el delinqüent es van embarcar en el desert en el qual els diners no els salvaria, eren dos éssers insignificants enmig de la naturalesa.

No portaven ni quatre hores de caminada quan Michael es va començar a impacientar, el paratge no canviava, li semblava haver vist desenes de vegades ja les mateixes dunes. Alberich no estava molt millor, el noruec no estava acostumat a caminar al ritme que portava Michael sense parar, i damunt amb aquell sol que semblava seguir-los sense cap pietat. Per diferents que foren, als caps dels dos els assaltaven els mateixa dubtes. Què anaven a menjar? D'on anaven a traure aigua? Durant quant temps anaven a haver de caminar?

No semblaven trobar-li resposta a cap d'aquestes preguntes.

Van continuar caminant sense parar, entre constant pujades i baixades de dunes. Els peus els pesaven per la manera en la qual s'afonaven en l'arena. Parlant de l'arena, ella era la vertadera enemiga. Les sabates de gala de Alberich estaven repletas d'arena que li ferien els peus quan entraven en contacte amb la suor. Michael portava una espècie de botins que li feien la tasca més fàcil, però encara així, l'arena trobava la manera de ficar-se en tot el cos. Un dels majors problemes ho tenien amb els ulls, ja que els granits eren realment molestos i et deixaven els ulls irritats. Michael es va posar la seua jaqueta a manera de visera amb els braços enlaire, i

Alberich ho va intentar imitar amb la seua jaqueta de gala encara que no va tindre el mateix efecte.

Va haver-hi un moment en el qual van haver de parar. El sentiment que els envaïa era la frustració, estaven frustrats perquè s'havien adonat que arribar a qualsevol lloc els anava a costar molt més del que pensaven. Per primera vegada des que van eixir de la cabanya, van entaular una conversa.

- Hauríem de buscar una mica de menjar - va dir Michael en un sospir.

- Primer hem de trobar aigua, i on hi haja aigua hi haurà menjar - va dir Alberich.

Michael va pensar que tenia raó, si menjaven els anava a entrar set, i l'aigua era primordial. Però en aquell moment els semblava absurd que allí enmig s'anaren a trobar amb un sol àpex d'aigua.

Estaven asseguts entre dos monticles d'arena, per a variar. De sobte, Alberich es va alçar ràpidament. Michael ho va mirar pensant que aquell home ja havia perdut el cap i va obtenir resposta quan el va veure mirant fixament al no-res com si haguera trobat or, encara que en aqueix moment tindria moltíssim més valor que hagueren trobat un toll abans que una mina sencera d'or. Però allí no hi havia absolutament res. Michael ho va mirar i va sentir pena per ell. El canvi de vida que havia tingut en uns dies aquell empresari noruec li havia trastocat, però això no era tot. Del cap de Alberich tornava a rajar sang, les ferides de la palissa encara no s'havien tancat i semblaven haver empitjorat. Michael ho va tornar a asseure en el sòl i li va intentar despertar d'aquell estat en el qual estava, ja que l'home tenia un somriure beneït en la boca i no centrava la mirada. Estava realment malament, va pensar el xic. Estava a punt de fosquejar i va decidir que es quedarien allí una estona més encara que els interessava també moure's de nit, una vegada que el sol no queia sobre ells. Tenia dues opcions, podia continuar sol i avançar més ràpidament o podia esperar que Alberich es recuperara. Ho va mirar mentre aquest dormia i va pensar que probablement els dos anaven a morir. Anava a morir al costat d'un desconegut al qual havia segrestat. Va pensar en si l'home tindria família a Noruega, segurament sí es va dir a si mateix. Estaria casat, tindria amics i gent que es preocupava per ell que ara mateix estarien molt preocupats, i amb raó. També va pensar en la seua pròpia mare, l'única família que li quedava. Feia molt que no parlava amb ella. Ella no sabia exactament en quina mena de treballs estava ficat el seu fill, però no li agradava res. Michael li enviava tots els mesos diners, però ella mai responia. La tornaria a veure? I amb aquell pensament Michael es va adormir profundament bressolat per la suau brisa que el desert li proporcionava.

Va despertar un parell d'hores després, congelat per les baixes temperatures que portava la nit. Es va girar per a veure com estava Alberich i va resultar que no estava. Michael es va alçar d'un salt, no es podia creure que l'home l'haguera abandonat, encara que ell hores abans estava disposat a fer el mateix. Es va pujar al monticle de terra més pròxim i el va veure uns metres més endavant. Va eixir corrent fins a acostar-se hi i li va cridar. Però l'home no va semblar reaccionar, així que Michael va pujar a l'enorme duna sobre la qual Alberich estava dret. Al principi no entenia el que feia i tenia por de que haguera tornat a perdre el cap, però en posar-se al seu costat va entendre perquè Alberich estava allà dalt. Davant d'ells s'escampava un paisatge que ni tan sols semblava real, potser estaven al·lucinant va pensar

Michael. Però era real i no s'assemblava a cap imatge que haguera vist mai. Era impossible capturar allò. Milions de llums s'escampaven pel cel, eren xicotetes però hi havia tantes que semblaven molt pròximes. El cel es tenyia de diferents tonalitats de blau, d'un to blanquinós a un altre que s'acostava més al negre que al blau. Les dunes semblaven escalons per a pujar allà dalt amb les estrelles, però elles eren alienes a tot el que ocorria allà baix. Mostraven la seua bellesa sense saber que en algun lloc, molt lluny d'elles, haurien dos éssers sobrecogidos per aquell espectacle.

Passat una estona en silenci contemplant el cel, es van disposar a continuar caminant amb les estrelles com a companyes de viatge. Van avançar bastant durant la nit, ara que no s'enfrontaven a la calor, sino al fred que feia allí. Encara així, el mantindre's caminant els va ajudar a romandre en calor.

Estaven en silenci quan es va sentir un xicotet soroll a la seua esquena. Es van girar els dos en tensió, es tractava d'un animal xicotet que els aguaitava des d'uns metres arrere. Era un espècie de rabosa molt xicoteta, però que no obstant això presentava unes enormes orelles. El seu pelatge era groc i tenia una cua molt espessa. No es va acostar massa, perquè quan va ser detectat, va eixir corrent. S'haurien de veure obligats a menjar alguna cosa al cap i a la fi van pensar els dos.

El sol va tornar a donar-los una salutació quan havien deixat ja molt arrere a la rabosa. Alberich presentava millor aspecte, encara que la roba destrossada i la corbata col·locada de costat no ajudaven. No va tardar a traure el seu costat de cap d'una empresa, i va començar a parlar cautament amb Michael. Li va comptar al que es dedicava a Noruega i, amb bastant arrogància, li va estar parlant sobre lo pròsper que era el seu negoci. Això sí, no va esmentar en cap moment les trames de corrupció en la qual estaven ficats la seua empresa i ell mateix. Perquè Alberich era realment un corrupte, d'aqueixos que trauen en la televisió per haver defraudat milions d'euros a Hacienda. Però Michael es va limitar a escoltar i a assentir.

I aquesta rutina es va repetir durant el dia següent també. Ja no els quedava aigua i això que l'havien racionada bastant. La por es tornava a apoderar d'ells, perquè no sols es tractava de l'aigua i el menjar. Últimament havien observat xicotets insectes que rondaven entre l'arena, i sabien perfectament que molts d'ells podien ser verinosos. Però quedar-se paralitzats per la por era l'últim que volien. Així que van continuar caminant, sense rumb. Quan ja estava fosquejant durant el tercer dia, van decidir parar a descansar.

Van triar un terreny pla que presentava unes roques que els proporcionaven recer. Es van acomodar sota la pedra més gran i van observar com els corrents de vent arrossegaven l'arena cap al costat contrari en el qual estaven ells, per fi els havia donat un respir.

Alberich es va endinsar en la semicova que creaven aquelles dues roques per a orinar, i uns instants després va començar a cridar alguna cosa en noruec. Michael va entrar ràpidament pensant que l'home estava desvariejant una altra vegada, però no era així. Estava desenterrant alguna cosa que es trobava en l'arena d'aquella xicoteta gruta. Es va girar cap a ell i li va mostrar una forma ovalada i blanca que sostenia entre les mans. Es tractava d'ous d'algun rèptil que havia niat allí. Havien en total 15 ous, tots ells estaven semienterrats però precipitadament els van desenterrar i els van traure a l'exterior. En qualsevol altra situació el que estaven a punt de fer els hauria semblat fastigós, però en aquell moment no van dubtar

massa. Michael va començar, va agafar un ou de grandària mitjana i amb el punyal que portava li va fer una incisió. Se'l va acostar a poc a poc a la boca, estava tremolant però va tancar els ulls i va començar a beure. Al principi, va escopir tot el que s'havia ficat en la boca, però de seguida va donar un altre glop i aquesta vegada no el va escopir. Era la primera vegada que menjava i bevia en dies. Alberich ho va mirar amb semblant seriós mentre el seu company bevia i s'aferrava a l'ou, algú com ell mai s'hauria hagut de veure exposat a aqueixa situació, va pensar mentre Michael li tendia l'ou. Va acostar l'ou als seus llavis, mentre la suor li queia per tota la cara. Va intentar recordar els seus plats preferits del restaurant d'Oslo al qual acudia setmanalment, però no va poder. Així que va optar per recordar l'extraordinari pa que feia la seua dona.

Unes hores després, ja descansats, van agafar tots els ous i van improvisar una bossa amb la corbata de Alberich i els calcetins de Michael. Ja era de nit i, com les altres vegades, el sol es va amagar per a donar-li pas a les estrelles que ballaven com si volgueren entretindre'ls durant aquell període de temps. Van caminar durant aquella nit, i durant moltes altres. Els ous els havien fet recuperar una mica la confiança. Fins i tot van començar a parlar, al principi sobre coses sense massa importància com la grandària de l'arena i la millor manera de caminar per allí. Però conforme passaven els dies eixien temes de conversa més íntims i personals, van parlar sobre les seues famílies i sobre les seues vides quan la tenien. Els era igual donar detalls, parlaven sense embuts perquè si mai aconseguien eixir d'allí, almenys tindrien una persona que els acompanyaria.

Encara que també van tindre problemes. Va haver-hi una ocasió en la qual Michael no va respectar les racions d'ou i com era d'esperar, van tindre una baralla. Però encara així es van mantindre junts. En una altra ocasió van descobrir que dins d'un dels ous ja hi havia un xicotet fetus de rèptil formant-se. Alberich va proposar que havien de tirar-ho ja que sentia repulsió, però el xic li va dir que ja que era l'única cosa que els quedava, havien d'aprofitar-ho. Alberich es va enfadar i es va declarar en vaga de fam, encara que no va durar molt i al final va haver de beure d'aquell ou.

Els dies es van convertir en quasi dues setmanes. Feia tres dies havien deixat el paisatge de dunes per a endinsar-se en un més pla amb vegetació seca. Els ous s'estaven acabant, però últimament havien divisat xicotets mamífers així que tenien l'esperança que hi haguera algun tipus d'oasi prop. La botella ja l'havien d'emplenat d'un cactus solitari al qual havien esquarterat per a traure la poca aigua que hi havia en el seu interior.

I, finalment, la dotzena nit a la llunyania van albirar un lloc replet d'altres palmeres al voltant d'una gran tolla d'aigua que estava il·luminada per la lluna, creant reflexos platejats. Van córrer cap a l'oasi i es van deixar caure sota les palmeres. Eren altes i els proporcionaven colors totalment diferents als que estaven acostumat. De veure colors pàl·lids i secs durant tant de temps, no estaven acostumats als forts colors verds que representaven la vida. Alberich es va acostar a aquella tolla i es va llevar les sabates perquè l'aigua li refrescara els peus. Mentrestant, Michael es va adonar de que eren palmeres datileres.

- És un regal de Déu - va cridar Alberich.

Michael no va dir res, però va pensar que realment era un regal, de Déu o de qui fora. Van inspeccionar l'oasi a fons i es van emportar la millor sorpresa de totes. Aquell lloc semblava

que rebia a persones sovint. Hi havia una caixa de fusta amb menjar, cantimplors i roba. Només havien d'esperar a que tornaren a passar per allí.

Van romandre allí durant dies. Van beure de l'aigua de les cantimplors i van menjar els aliments que estaven emmagatzemats, però aquell menjar era perible i no els serviria per molt de temps. Van idear una manera de recol·lectar els dàtils que creixien en les copes de les palmeres. Michael, que era més jove, pujava uns metres per la palmera i després amb un pal li donava cops al ram fins que aquest queia. Alberich separava els dàtils i els emmagatzemava. Havien descobert que aquells fruits no estaven massa dolços, però encara així, se'ls menjaven gustosament. Qui ho hauria dit? Ara mateix els dos homes s'havien convertit en vertaders supervivents.

Al cinqué dia tenien muntat una espècie de campament improvisat. Era de matí i el sol estava en el seu punt àlgid, Michael s'estava refrescant en la tolla, mentre Alberich menjava dàtils sota una palmera. Parlaven alegrement sobre el que anaven a fer una vegada que isqueren dels dominis del Sàhara. L'empresari s'enfrontava a una condemna per corrupció, però li va dir al xic que pagaria una bona quantitat de diners i no hauria de trepitjar la presó. Li va dir que estava a punt de tindre una néta i que esperava agafar un avió directe a casa quan poguera. Respecte a Michael, no hi havia molt a comptar. Quan deixara el desert hauria de desaparèixer perquè l'organització no el matara. Alberich tenia diners per a protegir-se i subornar als criminals, però ell no. Ell estava en perill. Alberich li va dir que no denunciaria el segrest per a no ficar-lo en problemes, però això no ho salvaria.

Estaven parlant quan, sense previ avís, Alberich va deixar de parlar. La seua cara, roja i cremada pel sol, es va posar pàl·lida i es va desplomar sobre l'arena. Michael va córrer cap a ell i va intentar despertar-ho, va comprovar que encara respirava però amb moltes dificultats. Estava desesperat, no sabia el que passava. Li va agafar la mà amb força, ja que era l'única cosa que podia fer. Se sentia inútil, aquell home al qual ja considerava el seu amic, s'estava morint i ell no podia fer res. En agafar-li de la mà, es va fixar en el braç d'Alberich, prop de la nina tenia una ampolla roja de la qual li eixia sang, semblava una mossegada. Va maleir en veu alta, sabien que s'enfrontaven a aqueixos animals però mai se l'havien pres molt enserio. Alberich es va despertar de sobte i va començar a vomitar. Michael ho va subjectar i el va ajudar a incorporar-se. Va intentar donar-li ànims i li va preguntar si havia notat la mossegada, ell va negar amb el cap. Havia d'haver sigut la nit anterior mentre dormien, ara el verí ja havia de córrer per tot el seu torrent sanguini. Michael va pensar que segurament havia sigut una serp, perquè per en el camí s'havien trobat amb unes quantes. Alberich va tornar a adormir-se mentre respirava molt irregularment.

Es notava que l'home era fort. Va estar així durant dos dies, dormia amb dificultats respiratòries, i de tant en tant despertava per a vomitar. Michael sempre estava allí per a ajudar-lo, però sabia que Alberich no aguantaria molt més temps.

Havien passat tres dies ja des de la mossegada, quan pel mateix lloc per on ells havien arribat a aquell oasi, van aparèixer unes figures altes que s'acostaven alçant arena al seu pas. Tenien el sol darrere, així que, Michael no els va poder veure bé però va sacsejar a Alberich per a avisar-li. L'home no va reaccionar i per això Michael es va alegrar que per fi hi haguera algú per a ajudar-los. Es va alçar i va acudir, desesperat, a la trobada d'aquelles figures que ara ja

tenien cares. Es tractava d'una caravana de dromedaris acompanyada per persones. Eren una dotzena entre homes i dones. Anaven abillats amb roba blava, però totalment tapats. Quan van estar a escassos metres d'ell, Michael va començar a parlar. Ho va fer en anglés, i molt cautament els va explicar que s'havien extraviat i que portaven en aquell oasi uns quants dies. El que més va recalcar va ser que el seu amic necessitava ajuda. Va acabar de parlar i va sentir totes les mirades sobre ell. Per un moment es va sentir amenaçat, aquelles persones estaven serioses i no semblaven reaccionar davant del que els havia dit. Estava a punt de posar-se a plorar de la impotència, quan un dels homes que estava més prop d'ell li va parlar.

- T'ajudarem, com et dius? - va preguntar. Tenia una veu greu però semblava amable. Ho va dir mentre es destapava la boca i li somreïa.

Michael es va presentar i ho va portar ràpidament fins a Alberich, mentre que les altres persones descarregaven algunes coses dels dromedaris. L'home nou es va acatxar al costat d'Alberich i el va inspeccionar, quan va veure la mossegada li va preguntar a Michael des de quan la tenia. Michael li va respondre, buscant els ulls de l'home mentre inspeccionava al seu amic.

- Es recuperarà? - va preguntar.

L'home es va alçar i li va dir alguna cosa a un home i a una dona que es trobaven descarregant els camells. Va tornar a mirar a Michael i li va dir que anaven a intentar donar-li l'antídot, però que probablement no funcionaria perquè ja havien passat molts dies. Michael va preguntar si hi havia algun metge prop d'allí, i el nou arribat va riure i li va dir que no trobaria un metge llevat que caminara molts quilòmetres. L'home es va presentar com Ameqran i li va oferir portar-los a un poblat pròxim. Michael va acceptar i l'endemà ja estaven de camí.

Ameqran es va interessar sobre com els dos amics havien arribat allí, però Michael no li va donar molts detalls. A diferència d'ell, Ameqran es va mostrar molt amigable i va respondre a tots els seus dubtes. Era part d'un poblat tuareg a uns quants quilòmetres d'allí. Tornaven de la ciutat més pròxima al poblat, a la qual havien anat a aprovisionar-se de material que allí no podien fabricar. Michael li va preguntar que com és que parlava anglés tan bé, i ell li va dir que era l'únic del seu poble que havia viatjat a l'estranger a treballar, però que ara s'havia tornat a assentar de nou en la seua llar natal. En tan sols un dia muntats en un dromedari, van aconseguir arribar al poblat. Era molt xicotet i estava compost per una sèrie d'haimes. En el poblat no disposaven d'un vehicle, però Ameqran els va informar que l'endemà passaria el veterinari que portava un cotxe amb el qual els podria traslladar a la ciutat més pròxima.

Els van instal·lar en una haima i els van oferir menjar. Semblava que ja tot anava bé, l'endemà anaven a ser capaços d'anar a la ciutat i posar-se en contacte amb el govern noruec que s'encarregaria de curar i repatriar a Alberich. No obstant això, no va ser possible.

Era ja nit tancada, quan a Michael li van despertar els sons que proferia el seu company. Va encendre un xicotet llum que tenia al seu costat i va veure a Alberich ofegant-se amb la seua pròpia respiració, el va incorporar una mica i l'home va deixar de tossir. Alberich es va girar cap a Michael i, aquest es va adonar que l'home presentava una cara molt diferent a la que tenia quan va ocórrer el segrest. Havia perdut pes, i la mescla de les cremades amb la pal·lidesa que tenia li proporcionava un color rosat quasi morat.

- Michael, no cometes els mateixos errors que jo vaig fer. Vaig robar per ànsies de poder i per egoisme. Sí que és veritat que vaig formar una família meravellosa, però gràcies a la meua avarícia no podré conèixer a la meua néta - ho va dir seriosament mentre les llàgrimes li queien per les galtes i pel seu espés bigot. Michael també estava sobrepassat, subjectava a l'home mentre tremolava. L'home va continuar parlant.

- No obstant això, no em penedisc d'haver-te conegut, perquè si m'haguera creuat amb tu en qualsevol altra situació, tan sols t'hauria mirat per damunt del muscle. Així que sigues valent i deixa tot això arrere, viu de veritat i recorda el que passa quan et deixes portar per la por o l'egoisme. Assegura't de poder parlar amb la meua família algun dia, per favor. Gràcies, venn

- Michael no va entendre l'última paraula, però no li importava, per la manera en la qual Alberich parlava no ho necessitava saber. Després de dir això, Alberich va traure les seues últimes forces per a eixir de la haima, i amb el cap sobre l'arena va tornar a mirar a les estrelles per última vegada. Michael es va acostar a ell i es va tendir al seu costat, sabia que l'home ja no l'anava a acompanyar més, però encara notava la seua presència alegrant-li i donant-li forces per a caminar dia tras dia amb el sol sobre ells. Encara sentia a l'home rient sota una palmera contant-li anècdotes sobre la seua joventut. També ho visualitzava mirant les estrelles al costat d'ell, així que el seu últim adéu va ser allí, amb l'arena rodejant-los i amb el cel deixant-li pujar per a ballar amb les belles llums incessants.

Un any després, hi havia un home mirant a través d'una finestra d'avió. L'home anava ben vestit i tenia una actitud molt formal. Mirava a través del cristall amb els ulls perduts sobre la zona que sobrevolaven. No tenia res d'especial, era un enorme oceà d'arena que no tenia límits observables des d'allí.

- Desitja alguna cosa més senyor? - va preguntar una veu femenina a la seua esquena, traient-ho dels seus pensaments.

- No, gràcies. I ja saps que em pots cridar Michael - dit això la dona es va anar i l'home va tornar a quedar-se a soles allí. L'home va recordar tot el que havia canviat la seua vida des que havia pissat aquell desert. De ser un delinqüent a un empresari important.

Ara es dirigia de nou allí, a visitar el poblat on descansaven les restes d'un amic seu.

Després de la mort del seu amic en aquell poblat, l'home es va dirigir a una ciutat on va establir contacte amb la família del seu amic. La família ho va convidar a Noruega, on ell va explicar l'ocorregut, encara que molts detalls van ser enterrats per l'arena del desert. Llevat de Michael i Alberich, ningú va saber la veritat completa. Després d'anar a Noruega, Michael es va establir allí on la família del seu amic li va oferir treball. Michael mai va oblidar les últimes paraules d'Alberich, així que va treballar dur per una millor vida, honrada i feliç. I la major revelació i regal que Michael mai va oblidar, va ser saber que en noruec "venn" significa amic.